

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Karina Mundo

Ombres i jocs: set poemes

LLUÍS FREIXAS

Biologia bàsica

A quin precipici m'empenys,
plenipotenciària del desastre,
si em fa cuc, savi o papassastre
un gram de iode més o menys.

Elegia

I

Em banyo en sang, en fang, en runa,
en cendres apagades d'un vell foc,
només sóc clam, i plor, aigua crescuda
per omplir més el mar del meu dolor.
També per mi caigué l'alta columna,
i dir-ho no em deslliura de l'horror.
Només em deixes el passat present,
clavada a fons l'espasa del record.
Avui i anys a venir ja no em són res:
marbre gravat amb lletres del teu nom,
un cuc voraç que em menja la ferida
oberta al meu costat: la mort més viva.

II

Voldria dreçar un cant que t'honorés
amb les paraules més sonores, clares
paraules escollides, amarades
de juny i de matins solars, del groc
d'ordi i de blat que extreies de la terra,
de records plàcids i d'estius d'ahir.
Voldria cisellar el teu perfil
en la pedra del vent i recordar-te
encara caminant, alzina, roure
precursor, ferm, dels anys de la infantesa.
El sol és alt avui, la terra gira,
la gent treballa, riu, pateix com sempre,
i manté viu també el seu llinatge
amb noms i saba nova. Els camps verdegem
i no puc aturar l'insult del dia.
Voldria dreçar un cant que t'honorés,
però, ja ho veus, em faltaran paraules:
de sempre sé que els versos són inútils
i de les meves venes heretades
avui només en surt dolor a raig,
sang negra, cendra, vidres engrunats
amb el pes de la pèrdua i de la ràbia.

Caminen cap enlloc
 amb cansament de segles,
 amb l'ombra de la mort
 pretèrita i futura
 als ulls i a les espatlles;
 presenten el sentit
 d'absències in comptables
 o amuntegats esperen
 —tendes fràgils, barraques—
 l'assalt de l'epidèmia.
 El rostre de l'horror
 sembla una foto sèpia,
 només ho desmenteix
 la marca de les vambes,
 la tele a tot color,
 les armes automàtiques.
 El déu de les batalles
 no escriu amb ratlles tortes:
 les venes de la història
 vessen sang repetida.

Fon el glaç de la nit el foc nou,
 o tan sols, amb la llum, el dol dorm?
 El blat ple és vol lleu al cel dur:
 un pas breu en el groc franc de juny.
 Des d'un clot, erm i brut, moll de sang,
 sents el vent, cruix el temps en mar brau.
 El dic fosc, crit de Déu, cant de mort,
 creix i creix com els planys d'un gos boig.
 Bull el clam dins d'un pit llis i amb por
 pel crim nu d'un son las i un llit tou.

Voldria ser novembre
 i dijous a la tarda:
 no l'incendi dels dies,
 els cotxes i les platges,
 ni la roda incansable
 dels dies laborables.
 Novembre vint-i-tres
 o vint-i-quatre al vespre,
 que faci força fred
 i plagui d'estar a casa.
 Voldria ser una nit
 prou sòlida i prou llarga,
 i esperar el temps despert
 sense que em fes cap falta.

Per l'alta mar de grues i cases adossades
 (floreix el formigó als prats d'abans-d'ahir)
 retornes als herois ficticis de la infància:
 recordes, sota el roig lluent de les teulades,
 els verds i grocs antics, selves imaginàries,
 i prades de l'Oest que varen explorar
 ardits aventurers de dissabte a la tarda,
 indis amb calces curtes i cow-boys de vacances.
 De tant en tant la mort es torna sorollosa,
 i els cotxes i els paletes et fan de missatgers:
 Els déus de la innocència ja fa temps que van caure,
 ara han caigut els horts a la fam de l'asfalt.
 Els records ja es retiren a l'últim baluard
 de tu mateix, actors sense dret a escenari.